

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Lupo Senonensi episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

SEPTEMBER

VITA S. LUPUS SENONENSIS EPISCOPI, MUTATO

STYLO EX PERVETVSTO MS. CO-

DICE PER F. LAUR. SVRIVM DE-

*Scripta. Auctoris nomen non extat,
sed est fide digna.*

ANCTORVM res preclare gestas literis comenda-
re, Raphaël Archangelus nos docet, dicens ad Tobiam: Septēbris 1.
Cap. 1.
Tob. 12. Sacramentum regis abscondere, bonum est: opera autem Dei reuelare & confiteri, honorificum est. Prouocat etiam nos ad hoc lucerna mundi Hieronymus Hierony-
mus, lucer-
na mundi. exemplo suo: qui preter interpretationem noui & veteris Testamenti, vitas anachoretarum Pauli, Hilarionis, Malchi & aliorum, florentissimo exaratas stylo, ad posteritatis notitiam transmisit. Etsi autem humanis encomijs non indigent sancti, quos Christi presentia illustrat, & aula paradisi Angelicaque societas obtinet: at fidei tamen propagantur incrementa, cum Christus

per fideles seruos suos magna populis miracula declarasse docetur. E quibus etiam est Lupus beatissimus, cuius vitam commemorare instituimus: qui in clytis parentibus & quadam ex parte genus suum ad reges referentibus ortus est in territorio Aurelianensi, ad Ligerim flumen sito. Pater eius Betto, mater Austregildis dicta est, cui S. Lupi ge-
nus.
Parentes. ab auunculo Aigæ cognomentum accessit.

Cumque ex diuina reuelatione cognouissent, quod proles ex ipsis nascitura, quandoque in dignum Deo pontificem euaderet, mox editum in hanc lucem paruulum, mater lactis alimonia enutriuit. Cunarum autem exacto tempore, studijs literarum admoendum curarunt: vbi tum breui in illo lampas caelestis gratiae adeo se declarauit, ut omnes suos condiscipulos anteiret, & tum splendore sapientiae, tum facundia Quidam,
haud scio,
quam bene,
volunt hos
ipsum S. Lu-
pi fuisse fra-
tres. ubertate longè superaret. Erant verò matri eius fratres duo, Austrenus & Aunarius, venerandi antistites, ille Aurelianensis, hic Antisiodorensis, qui etiam virtutum signis clarus exiit. Ij cernentes puerum Lupum sacrae religioni addictum, & erga Christi iussa exequenda studiosum, in Clerum eum cooptarunt. Itaque aetate in crescente coepit diuina officia accuratè persolvere, ore mellifluo sacras cantiones depromere, multa abstinentia rebellem carnem edomare, assiduis precibus sanctorum martyrum sepulcra frequentare, afflictorum dolere inopia, sectari hospitalitatem, charitate feruere, in eleemosynas incumbere, mundum aspernari, ac toto pectore ad caelestem illum paradysum adspirare.

Crescente interim fama sanctitatis illius, & longè lateque peruagante, boni omnes Cap. 3.
S. Lupus
creatur Se-
nonum Epi-
scopus.
Virtutes
eius. magno eius amore afficiebantur. Mox igitur, ut Arthemius Senonum Episcopus desijt esse in humanis, Clerus & populus eius vrbs egit apud Regem, ut S. Lupus ei successor institueretur. Ita ergo iutu diuino in ea sede collocatus, virtutibus egregie pollere, & miraculis coruscare visus est. Quamobrè omnes agebant gratias elementissimo Deo, quod Senones talem accepissent antistitem, virtutibus insignem, Clero populoque charum, iustitia conspicuum, virginitate venerabilem, ieiunijs editum, eleemosynis largum, vigiliarum patientissimum, doctrina sancta copiosum, denique corpore quidem degentè in terris, sed iam meritis inter Angelos versantem.

Accidit autem nocte quadam, ut peruigil in precibus staret ad limina basilicae beati Aniani. Fores enim diligentia custodum templi firmiter obserate, eum ab ingressu arcebant. Prostratus igitur in ipso limine, pias Domini aures pullat precibus attentissimis: & ecce derepentè calitùs amotis repagulis, patefcunt valuae, custodes ex- Cap. 4.
Istius Ania-
niviua habe-
tur 17. No-
uembri. citati,

A

citati,

citati, vident intrantem sanctum virum vultu roseo, oculis claritate superna radiantibus.

Cum ecclesie prædia in Aurelianorum territorio perlustraret, (Erat enim magna illi erga Sanctorum titulos dilectio, præcipue verò S. Columbæ, quæ duplicè à Christo obtinuit coronam, virginitatis & martyrij) animi sui benevolentiam non solum in amicos, sed in ipsos etiam hostes egregie declarabat: & quia Apostolus verissimè dixit, Omnes, qui volunt piè viuere in Christo, persecutionem patiuntur: quoscunque comperisset inuidia stimulante obrektionis feroces dentes in ipsum acuerè & defigere, illis singulari quadam humanitate consulere volens, optima quæque fercula & pocula illis curabat apponi, vilioribus sibi retētis, vt se pacis studiosum ostenderet, Christi Saluatoris iussu obtemperans, præcipientis discipulis suis, vt inimicos diligerent.

2 Tim. 3.
Benignitas
eius in ob-
trektatores.

Matth. 5.

Cap. 4.

Matth. 6.

Inuitarat quandoquè permultos ad conuiuium: sed cum vinum omne in vsu pauperum distribuisset, non nisi vnus vini modius supererat. Inter bibendum igitur, quòd frequentes essent conuiuia, didicit ex pincerna vinum exhaustum. Tum ille multa fiducia fretus, ait coram omnibus: Credo equidem, quòd Dominus meus Iesus Christus, qui nos in sancto Euangelio iubet considerare volatilia cæli, quòd neque serant, neque congregent in horrea, & tamen pascantur à Deo, vt nostram possimus complere charitatem, citius nos consolabitur. Vix ea locutus erat, cum ecce nuncius à matre eius adest, dicens ei ad ciuitatis portas adesse viginti plaustra, quæ quingentos vini modios aduehant, à matre ipsius missos. Itaque fide confirmatus, non sine lacrymis & animi compunctione hortatur conuiuas, vt discant bene sperare in Domino: simulque iubet vinum recumbentibus inferri.

Cap. 5.

Per id tempus Theodoricus Rex cum Brunichilde auia, Burgundiæ regnum administrabat. Ex eius aula venit ad sanctum Episcopum Fulcarius vir illustris & Aurelianorum Comes, ea causa beato viro præcipue addictus, quòd pater eius Betto ipsum è sacro fonte suscepisset: indicauitque illi, quòd in palatio audisset quosdam de illo sinistrè loquentes, tanquam qui ancillam Dei Verosiam, antecessoris eius Arthemij filiam, immoderatiùs amare videretur. Cui vir sanctus aduersum illa obrektionum tela, Euangelici sermonis scutum opposuit, commemorans illam sententiam Saluatoris: Beati eritis, cum maledixerint vobis homines, & dixerint omne malum aduersum vos, mentientes. Gaudete & exultate: quoniam merces vestra copiosa est in cælis: moxque inspectante Comite illo, eandem Christi ancillam deosculans: Nihil, inquit, nocent homini dicta aliorum, quem propria non maculat conscientia. Ego verò, qui Regis æterni amore istam ex animo diligo, terrenum principem ea causa mihi haudquaquam putò formidandum. Cum enim vir sanctus non ignoraret Christi eam virginem Dominum feruenter amare, mente castissima coram oculis Dei diligebat eam. Nec voluit propterea hominibus placere, cui summoperè cura erat, vt intrinsecus Domino placeret, sciens ab Apostolo dictum: Si adhuc hominibus placerem, Christi seruus non essem. Nec poterat pudore affici aut erubescere, quem inuiolatæ conscientie testis defendebat.

Matth. 5.

Contemnit
hominum
obrektioni-
ones.

Galat. 1.

Mortuo autem Theodorico principe, Rex Clotarius in Burgundiam veniens, hostili manu armatū Blidebodem ducem misit in Senones. Illo ergò tela atrociter in oppidū vibrante, sanctus Episcopus in Domino fidēs, ad protomartyris Stephani ædem se contulit: cumque ad conuocandum populum signum ecclesie tangeret, viribus hostes destituti, tantoque sunt terrore correpti, vt nullam sibi salutis spem superesse putarent, nisi fuga sibi consulere. Ità vir sanctissimus, dum instar Moyfi ad cælum tollit manus, hostes profligat. Tua sunt hæc opera, Domine Iesu, cuius in sanctis omnibus est prædicanda virtus & potentia, qui in te sperantes, absque clypeo & hasta seruas clementia tua. Postquam verò Clotarius Burgundiæ regnum obtinuit, Farulphum virium multa seculi dignitate pollentem, ob regia negocia curanda eò ablegauit. Is à Regis latere digressus, eius iussa quamprimùm executurus, vbi prope Senones venit, multa animi indignatione cœpit permoueri, quòd sanctus antistes ei cum muneribus obuiam non procederet. Deindè intrà urbem susceptus, toruo vultu beatum virum intuebatur: sed audiuit ab eo: Oportet semper obedire magis Deo, quam hominibus. Sacerdotis est, plebem regere, & principes seculi diuina præcepta docere. Itaque par est, illos ad eum potiùs accedere. Farulphus ira & furore percitus, multa ad Regem de sancto viro falsa retulit, adiutus etiam opera hominis nequissimi Medegisili,

Cap. 6.

Precibus su-
gat hostes.

Exod. 17.

li manu armatū Blidebodem ducem misit in Senones. Illo ergò tela atrociter in oppidū vibrante, sanctus Episcopus in Domino fidēs, ad protomartyris Stephani ædem se contulit: cumque ad conuocandum populum signum ecclesie tangeret, viribus hostes destituti, tantoque sunt terrore correpti, vt nullam sibi salutis spem superesse putarent, nisi fuga sibi consulere. Ità vir sanctissimus, dum instar Moyfi ad cælum tollit manus, hostes profligat. Tua sunt hæc opera, Domine Iesu, cuius in sanctis omnibus est prædicanda virtus & potentia, qui in te sperantes, absque clypeo & hasta seruas clementia tua. Postquam verò Clotarius Burgundiæ regnum obtinuit, Farulphum virium multa seculi dignitate pollentem, ob regia negocia curanda eò ablegauit. Is à Regis latere digressus, eius iussa quamprimùm executurus, vbi prope Senones venit, multa animi indignatione cœpit permoueri, quòd sanctus antistes ei cum muneribus obuiam non procederet. Deindè intrà urbem susceptus, toruo vultu beatum virum intuebatur: sed audiuit ab eo: Oportet semper obedire magis Deo, quam hominibus. Sacerdotis est, plebem regere, & principes seculi diuina præcepta docere. Itaque par est, illos ad eum potiùs accedere. Farulphus ira & furore percitus, multa ad Regem de sancto viro falsa retulit, adiutus etiam opera hominis nequissimi Medegisili,

Act. 5.

Principes
sacerdoti-
bus deferre
debent.

ad Regem de sancto viro falsa retulit, adiutus etiam opera hominis nequissimi Medegisili,

gisli, qui in S. Remigij suburbio monasterium tenens, sancti Episcopi locum occupare conabatur. Ijs ergo nefarijs viris regias aures incantantibus, Clotarius Rex commotus, beatum antistitem iubet exulare Vinemagi, qui est Neustriæ pagus. Traditus autem est Duci pagano Bosoni Landegisilo, qui eum relegauit in villam Andefaginam ad flumē Auciam, vbi erant templa prophana, quæ à decurionibus colebantur.

Vir sanctus cogitur exulare.

Ad eum locum vbi peruenit vir Dei, fruebatur in ea peregrinatione solatijs patriarcharum, eorum exempla commemorans, specialiter sancti Ioseph, cuius manus in cophino seruiuerunt. Gaudebat igitur in Domino, sentiens se à Deo missum ad populum incredulum rectè instituendum. Cùm enim cæcum quendam illic illuminasset, superbum illum, quem diximus, Ducem sanctæ Crucis signo subdidit, vndisque salutaribus expiauit: permultos quoque è Francorum exercitu, qui etiamnum gentilibus erroribus tenebantur, sacro baptismo illuminauit.

Cap. 7. Psal. 80.

Multos conuertit.

Interea temporis, diuina dextera id agente, ciues Senonenses zelo Dei permoti, dolentes impia crudelitate sibi ablatum pastorem suum, in basilica S. Remigij supradictum Medegisilum, iudæ sectatorem in magistri prodicione, acerba morte affecturunt. Atque ita infelix ille, poenitendi nullo spatio relicto, ad inferos demigravit. Ea tempestate in Tricassina ciuitate florebat sanctus Vuinebaudus, in basilica antiqui præfulis Lupi, apud eandem urbem quiescentis, Abbatis fungens ministerio sanctitate mirabili. Porro Senonica ecclesiæ Archidiaconus Ragnegisilus, populi precibus, immò verò Christi amore incitatus, à sancto Vuinibaudo precibus contendit, vt à Rege Clotario peteret, sancto Lupo ab exilio reuocari vt liceret, adque sedem reuertere suam, nè plebs pastore orbata, luporum faucibus exposita videretur. Fecit Vuinebaudus, vt rogatus erat: Rex eius precibus flectitur, mutat odium in benevolentiam, mittit à latere suo virum Dei Vuinebaudum, qui sanctum Episcopum reducat. Vbi in mutuos venere conspectus Lupus & Vuinebaudus, præ gaudio pariter fleuerunt. Vuinebaudus doluit ea sancti antistitis calamitate, eumque; dolorem inter mutua colloquia testabatur: audiuit verò rursus ab eo illud ex Apostolo: Non sunt condignæ passionis huius temporis ad futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis: itemque illud: Qui volunt pie viuere in Christo, persecutionem patientur.

Cap. 8.

S. Vuinebaudus Abbas.

Rom. 8.

2. Tim. 3.

Deinde simul se dant itineri, & beatus Vuinebaudus sanctissimum præfulem lætus Regis obtutibus repræsentat. Latatur Rex, & proceres omnes gratulantur tanti antistitis præsentia: contemplatusque eum Rex, pietate flexus, ad pedes eius humi prostratus, veniamque ab illo deprecatur. Cernens verò eum afflictum, corpus eius macie confectum, caput intonsum, barbamque minimè rasam ob cumulandum abstinentiæ rigorem: tremens & eiulans Rex, cum multo gemitu eius miseriam se reum fatetur, & sancti viri delatoribus dira imprecatur: iubetque eum honorificè tractari, comamque & barbam tonderi. Postquam autem suus ei decor redditus est, eius Clerum voluit Rex conuiuio interesse. Ibi tum, Christo agente, repentina conuersione cernere erat Regem ex persecutore factum ministrum beati viri, & suis manibus ei cibum porrigentem, qui antea illi penuriam attulerat. Rursus verò petens sui facinoris veniam, à sancto Episcopo leuatur è puluere, multaque ei offert munera, ecclesiæ vsibus profutura: atque ita demùm iubet eum ad suam urbem se recipere. Quauis autem beatus vir Senones se conferret, at tamen Andefaginam, eius exilij locum, Christus ob eius merita, virtutum gratia crebrò illustrauit: ita vt etiam illo iam paradysum obtinente, etiamnum virtus diuina illic operetur.

Cap. 9.

Restituitur ecclesiæ sue S. Lupus.

Rex ad pedes eius se abijcit &c.

Andefagina virtutum signis illustratur.

Porro autem inclyti sacerdotes Lupus & Vuinebaudus, Regi & proceribus eius valedicentes, sanctitatis inter se coniuncti nexibus, Lutetiam pertransiunt: & ecce multa reorum turba vinculis constricta, aut carceribus inclusa, eorum virtute soluitur, eisque obuiam progreditur. At postquam ad sua redijt beatus antistes, in castro Mileduno opportuna se illi mansio obtulit: sed repente horreum, vsque ad summum plenum, immanis flamma corripuit, nec potuit quisquam vllum tanto malo afferre remedium. Tum vir Dei in orationem prosternitur, fulmen in flammis illas vibrari cernitur, mox sopitum incendium, horreum nihil accipit detrimenti, Christus in pontifice laudatur, sacerdotis meritum agnoscitur. Obuiam deinde beatis viris Lupo & Vuinebaudo plebs Senonica egreditur cum hymnis & canticis, permultis præ gaudio flentibus, & in suas ædes sanctus Episcopus introducitur.

Cap. 10.

Vincti soluntur diuinitas.

Ignem precibus pellit.

Erat vir beatus in familiari colloquio iucundus, in obiurgatione seuerus, ad exhortandum efficax, prudens & moderatus in omnibus. Condolebat mœrenti, fouebat

Cap. 11.

inopem, confirmabat iustum, inuisebat ægrotum, subleuabat miserum, denique nullum ab opere Dei vacuum sibi tempus abire sinebat. Quodam Dominico die in *Obordone prædio Eucharistiæ mysterium illo consecrante, coram sacerdotibus & Leuitis gemma cælitus labebatur in calicem inter manus illius, corporis & sanguinis Domini commixtionem celebrantis. Quæ gemma radio micante pulcherrima, diu apud Senones conseruata, Rege iubente, inter reliqua sanctorum pignora in eius palatio reposita est. Apparet hinc, quàm Christus eum charum habuerit, inter cuius manus præclarissimum edidit miraculum.

* Bardone

Gemma cælitus labitur in eius calicem.

Cap. 12.

Nota de campana, stupendum miraculum.

Clotarius Rex ubi comperit signum vel campanam S. Stephani sonum edere gratissimum, iussit eam Parisios transferri, vt eius tinnitu sæpius oblectaretur. Displicuit ea res beato Episcopo. Itaque mox vt ablata est à Senonibus, omnem soni gratiam amisit. Id Rex intelligens, ocyus iubet suo illam loco restitui. Vbi autem ad pontem * Syriacum ventum est, redijt illi pristinus sonus, & ob sancti viri merita septimo miliario auditus est. Illic vir beatus in vrbe residens, se dat itineri, progrediensque in occursum eius cum psallentium choris, quam dolens amiserat, cum gaudio excipit, gratias agens Deo.

Cap. 13.

Dæmonem pudefacit.

Nocte quadam cum vir sanctus vigilans psalleret, antiquus hostis adfuit, multa que cum siti afflixit. Iubet ergo ministro aquam frigidam adferre, & inimici dolos sentiens, signatum pulinar suum strictim applicat ad os vasculi, & dæmonem includit. Is verò tota nocte, donèc sol radians clara se lampade terris infudit, varijs vlans vocibus, quis esset, ostendit: & qui tentare venerat, confusus abscessit.

Cap. 14.

Vide, vt tantus vir sacra inuisat loca.

Habebat à Deo vir sanctus, vt esset vigiliarum patientissimus. Itaque ex more, vno comite contentus, basilicas visitabat, & penè singulis noctibus, non solum intrà vrbis muros, sed etiam extra ciuitatem vicina sanctorum adibat loca. Id verò ea animi alacritate & strenuitate faciebat, vt ea hora, qua Clero incumbebat matutina peragere solennia, ipse suis manibus signum vel campanam ecclesiæ pulsaret. Cum autem quadam nocte à basilica sancti Remigij ad domum ecclesiæ tenderet, duos inter se Clericos corrixantes audiuit, idque ea causa, quòd cum fornicis rem habere constituissent. Etsi autem præsens adesset, ea tamen hora ostendere se illis noluit, nè ipso absente, ad conceptum facinus redirent. Consultius autem ei visum est, vt sanctis precibus eorum casum subleuaret. Festinus igitur abijt ad ecclesiã, fundit pro eis breuiter preces: mox S. Stephani signum manu tangit, quo Clerus ad matutinas laudes celebrandas conuocetur. Rem dicimus admiratione dignam: simulatque signum eorum aures attingit, omnis ille sæuæ libidinis ardor extinctus est. Properant cum alijs ad ecclesiã, debita persoluunt officia: expleta psalmodia, ab eo reprehensive, veniam petunt, rectoris vitæ propositum concipiunt. Ità virtus diuina per beati viri patientiam iam ruituros seruaui à fouea inimici.

Cap. 15.

Precibus ardor libidinis extinguit.

Vir nobilis Herlefridus ad Cicocum villam inuitauit beatum antistitem, vt cum ipso pranderet Dominico die. Ille vero oblato sacrificio, cum ad vicum abiret, equo insidens, audito cæli quodam fragore vel sonitu, diu fixus vno in loco substitit. Interim cælo intentus, inter Angelicos choros decantari audiuit orationem Dominicam. Merito enim illi patebant arcana calorum, cuius mens perpetuò cælestibus affixa erat. Tum verò sufficere ille sibi putans, quòd in Christi præsentia laudes supernas audiuisset, noluit cæpto pergere itinere.

Cap. 16.

Audit Angelicas cantiones.

Sedente illo aliquando in vrbe Senonica ad prandium, per spiritum sanctum cognouit virum Dei Vuinebaudum in ecclesiã S. Stephani ingressum. Surgit ergo à mensa, relicto prandio, alacer ei pergit obuiam, quem nemo ei aduenientem nunciauerat, cum inter ecclesiã beatissimæ Mariæ & S. Stephani euntem, absoluta oratione pacis osculo excipit, & ad suum prandium secum abducit. Multa alia ab eo perpetrata sunt, dum viueret, quæ nimis longum sit singulatim enarrare. Multos curauit languidos, cæcis lumen restituit, surdis auditum.

Cap. 17.

Claret miraculis.

Tandem sentiens adesse tempus dissolutionis suæ, in prædio Briennonensi aduersa correptus valetudine, sacerdotibus ad se accitis, sanctis eos sermonibus exhortatur, cunctisque qui aderant lachrymas fundentibus, sanctum Domino spiritum reddit. Mox adest virtus diuina, & ad demonstrandam pontificis gloriam, suauissimos excitat odores, qui ab illius corpore haud secus fundebantur, quàm si multis esset aromatis conditum. Indè corpus impositum feretro, diuinis canticis cingitur, sequitur plangentium magna caterua, & vt ipse iusserat, in stillicidio basilicæ ad pedes S. Columbae

Iumbæ traditur sepultura. Non enim ausi erant secus, atquæ ille iusserat, facere. Ibi verò manus Domini virtutum signa cumulatè edidit.

Mulier quædam triginta annorum cæcitate multata, cum eò aduenisset, deterfa caligine, ex fide abscellit videns. Contracta recepit membrorum usum & incolumitatem. Betzela mulier nobilis, integra hebdomada neque comedens, neque dormiens, nimio dentium dolore eam mirè discruciante, ex puluere sepulcri eius, spato permixto, locum doloris perunxit, & ilicò se sensit liberatam. Lector eius ecclesiæ, à medicis desperatus, quòd morbi importunitate vexatus, septem diebus nihil alimoniam sumpsisset: in grabato allatus ad sancti sepulcrum, vti cum fide aduenerat, ita medicinam ex puluere percepit. Mulier quædam in somnis, diabolo eam instigante, multos sibijpsi colaphos infrungebat, direque se verberabat: ea statim vt adspexit sanctum sepulcrum, turpissimū hostem euomuit. Improbis quidam Episcopus, beati viri sepulcrum proteruè conculcans, mox contractis neruis, caduco morbo se sensit grauissimè torqueri. Petit igitur humiliter à sancto remedium, & impetrat: ostenditque in eo virtus diuina geminam potentiam, tum vindictæ, tum veniæ.

Mulier quædam à primo ortu rota paralyti dissoluta, à parentibus apportatur ad beati antistitis monumentum, & simulatquæ illud conspicatur, membra inculta vident, & dissoluta solidantur. Repentè igitur sanata per Dominum, suis pedibus repetit domum suam. Sacerdos quidam ad S. Vuinebaudi sepulcrum seruiens, è scala ruens, & per eius gradus asperos admodum contritus, ad beati Lupi monumentum adductus est, & sanitati restitutus. Multa alia illic miracula ex fide perentibus Christi beniginitate exhibentur.

O verè inclytum sacerdotem, qui in corpore degens, Christo accuratè seruiuit: & nunc in cælum receptus, & requie fruens in aula semper vernantis paradisi, ob duplicata talenta ingressus est in gaudium Domini sui, & Angelicis iunctus carminibus, victor ex hoste triumphat: sociatusque martyrum purpuratis agminibus, & à Domino coronatus, regnat in gloria, expectans diem Domini sanctamque resurrectionem, suscitandus ab Agno, id est, Domino nostro Iesu Christo: qui coronis laudibusque afficit sanctos suos, & instar radiantis crystalli, splendore admirabili odoreque incomparabili beatissimi confessoris sui Lupi triumphos muneratur: Cui est honor & gloria cum patre & spiritu paraclito in Trinitate perfecta & vnitare perenni, in cuncta secula seculorum, Amen.

VITA ET AGON SANCTORVM DVODE-
CIM FRATRVM MARTYRVVM, PER D. ALPH-
ANVM Archiepiscopum Salernitanum versu
hexametro edita.

EPISTOLA AVTHORIS AD ROFFRIDVM.

VNDE nimis studuit tua nos reuocare voluntas,
Res leuis hæc, Roffride, fuit contenta meoque,
Et paucorum iudicio, quos nostra iocoso
Sæpè leuare solent multumque poemata risu:
In quibus esse quidem valet omnis idoneus author,
Et facili poterit quod dicere conuenit arte.
At quod ferre iubes, non est tolerabile pondus,

Viribus & nostris æquum: nam si dabit ausum
Improbis tua, mox facundia nostra videbis
Quod cadat in vitium, tibi nec fortassè placebit,
Quod tanto studio desiderioque requiris.

Præcipis historiam duodenū scribere fratrum
Versibus herois veterem, sint vndè creati,
Et generis titulos, Fideique celebra facta:
Indè tyrannorum cum quo fortissima bella
Conseruere, quibusque locis, quo tempore palmam
Martyrij, dignas & suscepere coronas:

A 3

Postque